

PARIS & HOÀNG VÂN

Gió đầu Thu trong thành phố Paris tuy không lạnh nhưng cũng đủ cho em và anh tìm môi nhau để sưởi ấm... Paris thâm lặng, Paris đầy sắc màu và được vỗ về với những hương thanh thật quyến rũ từ sông Seine. Có lẽ..., Paris muốn đón chào một chuyện tình phiêu bạt từ Á sang Âu, từ Đông sang Tây... Ánh trăng cao trên đỉnh tháp nhà thờ St Germain vừa đủ sáng cho anh thấy những sợi tóc rối còn vương lại trên bờ môi em.

Anh yêu bờ môi em vì lúc nào cũng đi kèm theo nụ cười nhiều thách thức mà mỗi lần em hôn anh. Anh yêu em với sự vá víu thời gian còn lại sau một ngày làm việc tất bật, đầy những vết thẹo của quá khứ và không một ý niệm cho tương lai. Nhưng, cuồng nhiệt, anh yêu em. Anh yêu em giữa tuổi đời bốn mươi, với những sợi tóc bạc ngớ ngẩn cần được sự ngộ nhận về tuổi tác. Anh yêu em để phủ nhận sự ra đi là một ẩn định tất yếu trong cuộc đời. Anh yêu em để được hòa nhập vào định mệnh. Anh yêu em khi cả hai chúng ta đều ý thức; nhịp tim của tình yêu phải nhường bước cho sự co thắt của bao tử từng giây một. Anh yêu em vì anh cần viết yêu sách cho những đôi tình nhân trên quả địa cầu này...

Sự an lành của tâm hồn.

Đôi guốc một tất dưới bàn chân em, hình như vẫn chưa đủ cao, em nhón người lên như nhắc nhở :

- Anh à,... Đã hơn ba giây rồi... hôn em... !
- Ừ, anh quên...

Anh yêu em, Hoàng Vân của anh.

HOÀNG VÂN

Mây vàng nhẹ,
Gió thu mưa,
Anh nhớ ngày xưa...
Mi em giọt động thềm hoang trăng mờ

Bài thơ viết,
Tự kiếp nao ?
Cho mắt ngây thơ,
Đại khờ cho chín môi hồng yêu thương

Tình vụng về,
Nghĩa phu thê,
Dù nhau em nhé... !
Đi cho rõ nét chân dung chuyện tình

Chim hót nhẹ,
Lá reo vang,
Cùng anh lang thang...
Cho núi, kinh kỳ...
Cho tình ta vào huyền thoại ngày mai.